

19/10/1985

EL LLENGUATGE

Venir

Encara hi ha qui no se sap avenir que l'extensió del significat del nostre verb *venir* no coincideixi amb la del significat del mateix verb del castellà, que és més restringida. Dit altrament, que quan en castellà es diu "Ya voy", en català calgui dir precisament *Ja vinc*, i no "Ja vaig", frase calcada de la del castellà, perquè el verb català *venir* significa no únicament "traslladar-se d'un lloc al lloc on és la persona que parla", que és el significat que té, en castellà, sinó també "traslladar-se d'un lloc al lloc on és la persona a qui es parla". Pompeu Fabra va dedicar a aquesta qüestió diverses de les seves "Converses", i explicava que aquest ús incorrecte que alguns catalans fan del verb *anar*, conformant-lo al del verb *ir*, provenia no solament de la influència inconscient del castellà, sinó també del fet que els castellans que advertien, amb raó, llurs interlocutors catalans que parlaven en castellà, que hi usaven a tort el *venir-venir*, en lloc de *ir*, no es limitaven a fer-los aquest advertiment sinó que, a més, els volien convèncer, i a cops hi reeixien, que també en català calia dir "Ja vinc" i no *Ja vaig*. Aquesta insistència a fer-nos creure que "parlem tan malament el català?" li fa dir, en una altra "Conversa": "Que un foraster troba que usem malament el nostre verb *venir*? Bé, que s'ho pensi així, no hem pas d'usar aquest verb a gust seu."

Però, com hem dit, hi ha encara qui es resisteix a admetre que un mateix verb, *venir*, pugui tenir una extensió diferent en català que en castellà. Hi influeix en un grau molt alt el fet que aquest verb té, en les dues llengües, unes formes d'infinitiu coincidents i que, pel que fa al sentit, la diferència és únicament d'extensió. Entre *traure* i *traer*, per exemple, o entre *plegar* i *llegar*, hi ha la mateixa relació etimològica que entre el verb *venir* del català i el del castellà, però la diferència que s'ha produït tant entre les formes d'aquells dos verbs catalanes i les del castellà, com entre els sentits respectius, fa que generalment hom no estableixi cap relació entre els uns i els altres i que, per tant, admettense estranyesa que no s'hagi de dir *traure* on el castellà diu *traer*, i que la traducció de *llegar* no sigui *plegar* (llevat d'algun ús dialectal). L'infinitiu *colgar* té, com *venir*, una forma idèntica en català i en castellà. Però l'especialització del seu sentit és tan diferent en una llengua i en l'altra, que no és gens freqüent que hom els relacioni.

Albert Jans